

3 gedichten van Lisette Waterschoot

Luchtvaartingenieur

Ik knoopte een korset rond hem. Eentje met vleugels.
Die deed hij krachtig open en dicht.
Voeten gingen van de grond.

Zijn wil bestond uit dromen. Die vielen uit de lucht.
Ik hoorde hun kadavers kelen, moordstil
liet ik hen liggen voor wat ze maar waren.
Tweedehands rozen voor een prik.

Hij heeft op bergen gerust. Wilde een overzicht
van wat nooit zal kunnen, toch niet zonder hulp.
Ik knoop een korset rond hem. Het heeft vleugels.

Onmacht

Mijn verlegen kleine sterven werd
over te veel kennis uitgesmeerd.

Dood vond ik al goed genoeg.

Instrumenten die in mij golfd
mijn lichaam lieten schommelen
schieten me nu de ruimte in.

Zo houdt geen kracht me nog
apart van de dimensies
die ik al lang en heerlijk zag

kon het alleen niet zeggen, daarom

verrijs ik nu als foto
vier bladzijden in de krant.

Niets van dat alles was ik nog.

(terri schiavo stierf 31 maart 2005)

Vijver

De dag waarop de orchideeën water krijgen
verafschuwt ze. Ze wil tot niets meer worden verplicht.
Godsdienst en vleesetende bloemen haat ze
omdat die haar willen bezitten.

Ze kijkt van onder naar boven, in die volgorde.
Zo komt het dat ze me verdenkt vijf poten te bezitten
waarvan drie achtergelaten kunnen worden hier en nu
waar haar grond me heeft geduld.

Ze weet van geheugenverlies. Moet verwondering
kiezen om uit te drukken hoe haar onderste lagen
vissen zijn die zich in zoveel licht terug gooien.
Een hengel doet wonderen .

Bio

Lisette Waterschoot (° 1941 Hamme) heeft van 1960 tot 1990 les gegeven in de basisschool De Greves, te Hamme. Pas op latere leeftijd is ze opeens begonnen met poëzie schrijven en heeft sedertdien de pen niet meer neer neergelegd. In 2008 werd door 't Oneindige Verhaal, Sint-Niklaas, een bundel uitgegeven: Late Ogentroost, met 40 gedichten van Lisette Waterschoot naast 40 schilderijen van Nies Van Steendam.